

AKI HÍV

Hajnalban kitartó telefoncsörgés riaszt.
Aki hív, nem tudja, nincs telefonom.
A zajos, suhogó esőben beszélgetünk.
Kinő a moha karomon, vállamon.

Hirtelen a helyére ugrik minden részlet.
Kőoroszlánok közt egy út tűnik el.
És felkelek és átmegyek a tükrön megint.
Szívem. A szívem kihangosítva ver.

A szürkén suhogó esőben beszélgetünk.
Úgy hallom, mint hosszú, elfúló lélegzetet.
Kinőtt a moha karomon, vállamon.
Muszáj letennem, most már felébredek.

Fischer Mária

EZÚTTAL HALLGATOK, NEM BESZÉLEK

Furcsa idők. Nehezek, tompák, visszeresek.
Lusta idézetek, ódon papucsos szövegek
lépnek a fénybe, nyakukban holdbéli kolomp.
Csak habogok, hebegek – lépre megyek. Csupa csont
kőficok álma tücsökként ciripel, hazudik –
s ígéretet nyarat, édeske szerelmek alá
ritka virágokat, élethez tennivalót,
és mindent, ami szent. Mintha derengene már:
újra panoptikum, álság a világ; viaszos,
képileg elfuserált. Csillog a képmutatás
minden lámpa alatt, mozdulatomban a rács
megfeszül, elszakad. Egy szőke paróka, szakett –
tükrömön átmegyek; átperdülök egyszer a csend
titkain. Elvegyülök. Hozzám őszül a föld.

MONDATOK A NEGYEDIK ÉVSZAKBÓL

Nyargal a szél a tetőn. Mint egy fúria, egy
vén haragos, tenyeres-talpas, rút amazon.
Reszket az ablaküveg, nincs nyugalom; kereket
kötnek a téglafalak. Csak fékezni szabad,
minden erővel, igével. Lehet, ez sem elég,
mert odakinn kavicsot görget a frász, jegenyét
tördel a vész – s a hidak, tornyok megpofozott,
megkötözött, nyomorult szörnyek lesznek. Ahogy
zúg a vihar, riadózik körülöttem a ház.
Éberem élek. A lélek dominál, amikor
rám csavarodnak a százéves gondolatok,
húséhes fonalak. Mégis fázom. Ez itt
egy másféle valóság – zavaros, kitakart
elmével rokon. És elviselem, ha tudom.

Csengery Kristóf

HA MEGUNJA, FORDUL

Nincs miről, nincs mit. Ha lenéz a mélybe,
csak sötétet lát. Tagolatlan árnyék.
Sejti: ez mind – ő. De ha így van, akkor
mért oly ijesztő

ott kutatni? Mert valahányszor úgy dönt,
hogy lepillant vagy (ami még merészebb)
lent időz – pár perc, s menekülne. Torznak
látja saját rég

ismerős létét. Az elunt, sarokban
vénülő, porlepte kacatra nézve
képtelen felfogni, a múlt miért lett
épp olyan. Ezt már